

slutte sig hertil; men det erkjender, at der kan være særlige Forhold, der undtagelsesvis gjør det ønskeligt og tillige lidet farligt at gaa ned under dette Tal. Flertallet foreslaar derfor at bibeholde Tallet „50“ som almindelig Regel, men at give Regelen en Tilføielse, hvorefter det bliver muligt at tilstaa Kasser med et mindre Medlemsantal, ikke under 30, Anerkjendelsen. Bedømmelsen af, om dette i et givet Tilfælde kan og bør ske, tilkommer selvfølgelig den Myndighed, som ifølge Forslagets § 1 meddeler Anerkjendelse (Indenrigsministeren efter Indstilling af Sygekasseinspektøren). Forholdet vil herefter blive det, at en Sygekasse med 50 Medlemmer, og som iøvrigt fyldestgjør Loven, har Ret til Anerkjendelse, medens Spørgsmaalet om Anerkjendelse, naar Kassen har et Medlemsantal fra 30 til 50, kommer til at bero paa vedkommende Myndigheders Skjøn.

Udvalgets Flertal foreslaar i Henhold hertil følgende Tilføielse efter første Punktum i § 3:

„Undtagelsesvis kan, naar særlige Omstændigheder tale derfor, Anerkjendelse tilstaa Kasser med et mindre Medlemsantal, ikke under 30“.

§ Forbindelse hermed bliver da en tilsvarende Ændring i § 3, sidste Stykke, nødvendig, saaledes at dette kommer til at lyde saaledes:

„Gaar en anerkjendt Sygekasses Medlemsantal ned under 50, bortfalder Anerkjendelsen. Dog kan Anerkjendelsen opretholdes, naar Medlemsantallet ikke er under 30“.

Hovedbestemmelsen i Lovforslagets andet Afsnit (§§ 4--7), nemlig den Regel i Forslagets

§ 4,

der bestemmer, hvem der overhovedet kan være Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, tiltræder Udvalget, idet det erkjender, at den Maade, hvorpaa her Kredsen af „Ubevidlede“ er bestemt, er tilfredsstillende.

Bed § 4, 2det Stykke, der handler om Aldersgrænsjerne for Optagelsen i de anerkjendte Sygekasser, er det gjort gjældende i Udvalget, at det vilde være vigtigt at forbyde Kasserne at optage Medlemmer,

der ere over 55 Aar, da det jævnlig kan forekomme, at Personer, der tidligere vare velhavende, i en ældre Alder komme i saa smaa Aaar, at de kunne ønske at komme ind i en Sygekasse, ligesom der mange Steder ingen Sygekasser findes, og det vilde da, naar en Sygekasse oprettes, være ubilligt, at negte ældre Personer Afgang, og for Kasserne kan der, ligesom i andre Forsikringselskaber, bødes paa den større Risiko ved en større Præmie. Skjøndt andre Medlemmer af Udvalget ikke tillægge disse Betragtninger afgjørende Vægt, har man dog troet, at her var et Punkt, hvor der kunde indrømmes Kasserne en vis Frihed, saaledes, at den Myndighed, der meddeler Anerkjendelsen, vil kunne meddele denne, naar den skjønner, at en Kasse, der sætter Aldersgrænsjen høiere, ved sin hele Ordning frembyder tilstrækkelige Garantier.

Som Følge af det Anførte foreslaar Udvalget følgende Ændring til Lovforslagets § 4:

2det Stykke, 2det Punktum affattes saaledes:

„Den Aldersgrænse, indtil hvilken Optagelse kan ske, bliver i den enkelte Kasses Vedtægter at sætte til mellem 45 og 55 Aar; dog kan det tillades en Kasse at sætte Aldersgrænsjen høiere, naar dens hele Ordning skjønnes at frembyde tilstrækkelige Garantier“.

Bed

§ 5.

har Udvalget foretrukket Afgjørelse af de paagjældende Tvivlsspørgsmaal ved et Udvalg sammensat paa den Maade, som det for nogle af disse Spørgsmaals Vedkommende er foreslaaet af Kommissionen. Den Uensartethed i Afgjørelserne, der i Bemærkningerne til Regjeringsforslaget befrægtes som Følge af en saadan Ordning, undgaas formentlig ved at fastsætte, at Afgjørelsen kan indantes for Indenrigsministeren, hvorved ogsaa Sygekasseinspektøren vil faae Leilighed til at erklære sig om Forholdene. Med Hensyn til Udvalgets Sammensætning maa det lages i Betragtning, at ikke alle Sygekasser have en fast Bæge. Disse Kasser maa da antage en Bæge